

בית המשפט המחוזי מרכז

24 אוקטובר 2010

ת"א 17024-09-09

גל-על מוצרי שתיה בע"מ ואח' נ' חברת תנה תעשיות
(1991) בע"מ ואח'

לפני כב' השופט בנימין ארנון

תובעים

1. גל-על מוצרי שתיה בע"מ
2. ברוך בנדיט זיסר
- שניהם ע"י ב"כ עוה"ד אשר נוטוביץ ואח'

נגד

נתבעים

1. חברת תנה תעשיות (1991) בע"מ
2. דניאל שלום טרגן
- שניהם ע"י ב"כ עוה"ד ניב זקלר ו/או עופר ארגוב ואח'

3. צבי קרוכמל

4. אלכס וינשטיין

החלטה

א. רקע עובדתי וטענות הצדדים

1. מונחת לפני בקשתם של **תנה תעשיות (1991) בע"מ** ושל **מר טרגן דניאל** (להלן: "המבקשים"), לסילוק על הסף של התביעה אשר **גל-על מוצרי שתייה בע"מ** (להלן: "גל-על") ושל **מר ברוך זיסר** (להלן: "מר זיסר") הגישו כנגדם.

2. כתב התביעה נשוא הבקשה הוגש ביום 16.9.2009. בהתאם לנטען בכתב התביעה, במהלך שנת 2004 המבקשים שכרו את שירותיו של משרד החקירות "**קרוכמל חקירות מיוחדות**", אשר פרץ למחשבו של מר זיסר, מנכ"ל גל-על, באמצעות תוכנת ריגול הידועה בכינוי "**הסוס הטרויאני**" (להלן: "התוכנה"). על פי כתב התביעה, המבקשת 1 שהינה מתחרה של גל-על, והמבקש 2 אשר שימש במועדים הרלוונטים לכתב התביעה כאחד ממנהליה של המבקשת 1, קיבלו באמצעות התוכנה מידע רגיש שהיה מצוי במחשב של

גל-על אשר לפי הנטען בסעיף 29 של כתב התביעה שימש גם כמחשב אישי של מר זיסר, וגרמו לנזקים שונים לגל-על ולמר זיסר (להלן: "המשיבים").

3. לטענת המבקשים יש לסלק את התביעה על הסף, שכן לטעמם יש למחוק או לדחות על הסף את העילות המרכזיות העומדות בבסיס התביעה, כפי שיפורט להלן.

4. המבקשים טוענים כי יש למחוק את העילות הכלולות בחוק הגנת הפרטיות התשמ"א – 1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות") מתביעתה של חברת גל-על, מאחר ולפי סעיף 3 לחוק זה, חוק הגנת הפרטיות אינו מגן על תאגיד מפני פגיעה בפרטיותו.

5. עוד טוענים המבקשים כי סעיף 4 לחוק המחשבים, התשנ"ה - 1995 (להלן: "חוק המחשבים"), עוסק בהגדרת העבירה הפלילית של חדירה לחומר מחשב שלא כדין, אך אין חוק המחשבים מקים עילה לתביעה אזרחית בגין חדירה שלא כדין לחומר מחשב הנמצא במחשב הזולת. לטענתם, היות ופעולה זו איננה מוגדרת בחוק המחשבים כעוולה אזרחית - יש למחוק את הנטען בכתב התביעה בהתבסס על האמור בחוק המחשבים מן הטעם של העדר קיומה של עילת תביעה אזרחית.

6. לשיטת המבקשים מרוץ ההתיישנות של תביעתם של המשיבים החל בחודש אפריל 2005, המועד בו התפרסמה לראשונה פרשיית "הסוס הטרויאני" באמצעי התקשורת. לגרסתם, מאחר וסעיף 26 בחוק הגנת הפרטיות קובע כי "**תקופת ההתיישנות של תביעה אזרחית המוגשת לפי חוק זה היא שנתיים**" (ההדגשה אינה במקור, ב.א.), הרי שתקופת ההתיישנות של עילת התביעה בגין הפגיעה בפרטיות חלפה, ועל כן יש לדחות את תביעתו האישית של מר זיסר המבוססת לדבריהם רק על עילה זו.

7. מנגד, טוענים המשיבים, כי אין כל צורך לפרט בכתב התביעה באיזה חוקים מפורטות עילות התביעה, ודי בפירוט העובדות המקימות את עילות התובענה. לפיכך, לשיטת המשיבים, אף אם תתקבל הטענה כי דינן של חלק מהעילות להימחק או להידחות על הסף, עדיין פתוחה הדרך בפני התובעים לבסס את תביעתם על עילות התביעה המפורטות בחוקים אחרים.

8. המשיבים אף ציינו כי בסעיף 41 לכתב התביעה פורטו חלק מחוקים אלו, כגון חוק עוולות מסחריות התשנ"ט-1999 (להלן: "חוק עוולות מסחריות"), חוק עשיית עושר בלא משפט, התשל"ט-1979, והפרת חובות חקוקות לפי פקודת הנזיקין (נוסח חדש).

9. באשר לתביעתו האישית של מר זיסר: המשיבים מפנים לסעיפים בכתב התביעה, אשר כוללים טענות לנזקים נוספים שנגרמו לטענתם למר זיסר, ואשר לשיטתם נובעים מהפגיעה בפרטיותו.

10. בנוסף, גורסים המשיבים כי אין בפרסום פרשיית "הסוס הטרויאני" באמצעי התקשורת כדי להוכיח כי כבר במועד הפרסום הם היו מודעים לכלל העובדות המקימות את עילת התביעה. טענתם של המשיבים באשר למועד תחילת תקופת ההתיישנות פורטה בסעיף 10.3 לתגובה לבקשה, באופן הבא:

"ההתיישנות מתחילה לכל המוקדם במועד שבו הודו הנאשם ויישטין וקרוכמל שביצעו עבירות של חדירה, שהרי עד להודאתם נוהל המשפט ואלו הכחישו החשדות המיוחסים להם, ואולם המועד שבו נודע לתובעים על החדירה למחשביהם הוא מאוחר עוד יותר למועד ההודאה, והיא קשורה רק במידע שנמסר לתובעים מהפרקליטות במועד מאוחר לאותו מועד, ובוודאי שמועד זה נמצא בתקופת ההתיישנות ולא לאחריה.

ברור אם כן שאין כל בסיס שבעובדה לטענה בעניין ידיעה של העובדות בשנת 2005, ואגב הנתבעים מכחישים העובדות המיוחסות להם גם בכתב התביעה בעניין שליחת הנתבעים 3,4 לבצע החדירה, קבלת מידע מהנתבעים 3,4 שימוש בחומרים שנתקבלו וכו' לכן כלל לא החל מרוץ ההתיישנות בעניין" (ההדגשות אינן במקור, ב.א.).

ב. דיון והכרעה

11. לאחר שקראתי בעיון את הבקשה, את התגובה לבקשה ואת התשובה לתגובה, ולאחר שבחנתי בקפדנות את כתב התביעה על נספחיו השונים, כדרישת ההלכה המחייבת אשר קובעת כי בחינת השאלה בדבר קיומה של עילת תביעה תעשה אך ורק על יסוד האמור בכתב התביעה (ראו ע"א 194/87 סאלח נ' רשות הפיתוח, פ"ד מד(2) 185, 187), אני סבור כי יש לקבל את בקשתם של המבקשים באופן חלקי, כפי שיפורט להלן.

12. אני סבור כי מן הראוי לקבל את הבקשה לסילוק על הסף באופן חלקי ככל שהיא מתייחסת למחיקת עילות התביעה על פי חוק הגנת הפרטיות מתביעתה של חברת גל-על. ההנמקה לכך נובעת מהאמור בסעיף 3 בחוק הגנת הפרטיות אשר קובע, בין היתר, כי "אדם" לעניין סעיף 2 בחוק זה, איננו כולל תאגיד.

13. חוק האזנת סתר, התשל"ט-1979 (להלן: "חוק האזנת סתר") עוסק בהגדרת העבירה הפלילית של ביצוע האזנת הסתר, אך אין למצוא בו הגדרה של האזנת סתר העולה כדי ביצועה של עוולה אזרחית. עילת תביעה בגין עוולה אזרחית כזו קמה רק כאשר האמור בסעיף 2(2) בחוק הגנת הפרטיות הקובע כי "האזנה האסורה על פי חוק" היא פגיעה בפרטיות, מצטרף לאמור בסעיף 4 בחוק זה הקובע כי פגיעה בפרטיות היא עוולה אזרחית. כפועל יוצא מכך ניתן לקבוע כי לנוכח העובדה שחוק הגנת הפרטיות אינו מקנה

לתאגיד עילת תביעה אזרחית בגין ביצוע האזנה האסורה על פי חוק, הרי שככל שכתב התביעה מתייחס לתביעתה של גל-על בגין הפגיעה בפרטיותה עקב ביצועה של האזנה אסורה – מן הדין למחוק ממנו את אותם החלקים המבוססים על עילה שמקורה בחוק האזנת סתר (ראו למשל החלק הרלוונטי בסעיף 41 לכתב התביעה).

14. סעיף 4 בחוק המחשבים קובע כי חדירה לחומר מחשב הינה עבירה פלילית, אך חוק המחשבים עצמו נמנע מלהגדיר פעולה זו כעוולה אזרחית. אמנם, סעיפים 7 עד 9 בחוק המחשבים מגדירים פעולות מסויימות, כגון מחיקה, שינוי או שיבוש חומרי מחשב כעוולה אזרחית, אך עצם החדירה למחשב הזולת, בהנחה שלא נגרם נזק למחשב או לקבצים שהיו מותקנים עליו, אינה מהווה עוולה אזרחית על פי חוק זה. תימוכין לכך ניתן למצוא בדברי ההסבר להצעת חוק המחשבים (ה"ח 2278, עמ' 481):

"אילו נקבעה עוולה כזו משמעותה הייתה שגם מידע שאיננו סוד מסחרי או מידע אישי-פרטי, היו זוכים להגנה קניינית כוללת רק משום אמצעי האחסון של המידע; הגנה כזו היא רחבה מדי, ועדיף להותיר נושא זה לתחולתם של הדינים הכלליים כמו דיני סודות מסחר ודיני הגנת הפרטיות". (ההדגשות אינן במקור, ב.א.).

15. מניתוח הדברים המובא לעיל ניתן ללמוד כי המחוקק בחר שלא להגדיר כעוולה אזרחית את עצם הפריצה למחשב הזולת. יתר על כן: המחוקק מצא לנכון לקבוע כי עוולה אזרחית בגין העתקת מידע אישי-פרטי תוסדר באמצעות חוק הגנת הפרטיות, ואילו עוולה אזרחית בגין העתקת מידע שהוא בגדר סוד מסחרי תוסדר באמצעות חוקים אחרים, לרבות חוק עוולות מסחריות, המגדיר בסעיף 6 מהי עוולה של "גזל סוד מסחרי".

16. באשר לטענותיהם הנוספות של המבקשים המצדיקות, לגירסתם, את מחיקתה של כל התביעה אשר הוגשה על ידי גל-על, הריני סבור כי דינן להידחות. עיון בכתב התביעה על נספחיו מעלה כי יש ממש בטענת המשיבים לפיה כתב התביעה כולל גם עילות תביעה נוספות, כגון: עוולת גזל סוד מסחרי לפי חוק עוולות מסחריות, עשיית עושר ולא במשפט והפרת חובות חקוקות (ראו למשל סעיף 41 לכתב התביעה), אשר במידה ותוכחנה כנדרש על פי הדין, ניתן יהיה להעניק לתובעות סעדים בגין. בהקשר זה אני סבור כי יש ממש אף בטענת המשיבים לפיה בהתאם להוראות תקנה 9(5) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן: "תקסד"א"), די בפירוט "העובדות העיקריות המהוות את עילת התביעה ואימתי נולדה", ואין כל חובה לאזכר את החוקים בהם נקבעה עילת התביעה (ראה י' זוסמן, סדרי הדין האזרחי, מהדורה שביעית, עמ' 139).

17. לגבי האמור בבקשה ביחס לתביעתו האישית של מר זיסר אציין כדלקמן: תביעה זו עוסקת בפגיעה בפרטיותו של מר זיסר. פרק 4 לכתב התביעה עוסק בתביעתו של מר זיסר. כותרת פרק זה הינה "פגיעה בפרטיותו של התובע 2". כמעט כל סעיפיו של פרק זה

עוסקים באופן ישיר בטענות אודות חשיפת "מידע אישי ואינטימי" לרבות "התכתבויות אישיות, עניינים אישיים הנוגעים לחייו הפרטיים, תמונות אישיות, אתרים הקשורים אליו וכד' " (סעיף 67 לכתב התביעה), וכן בתוצאות שנגרמו לטענתו מ"חשיפת המידע האינטימי לעיני כל" (סעיפים 69-70 לכתב התביעה).

18. הסעיף היחיד בכתב התביעה המתייחס לפעילותו המקצועית של מר זיסר הינו סעיף 68 של כתב התביעה אשר יובא להלן כלשונו: "בנוסף אצר המחשב את פרויקט החיים של התובע 2 בכל הקשור לעשייתו המקצועית במשך כל שנות חייו בתחום המים, כולל קווי תכנון כלליים לפרויקטים בתחום המים וחזונו האישי בעניין זה".

19. בהמשך לסעיף זה, נטען בסעיפים 69 ו-70 של כתב התביעה כי "חשיפת המידע האינטימי לעיני כל פגעה באופן חמור בחיי האישיים של התובע 2. חשיפת המידע הרגיש האמור הביאה את התובע 2 לידי סערת רגשות, תחושות עמוקות של חוסר בטחון עצמי ואישי ואף הגבירה אצלו את רמת החרדה שכן נתחוויר לתובע 2 כי סודותיו הכמוסים ביותר נמצאים כעת בסכנה" (סעיף 69 לכתב התביעה) (ההדגשות אינן במקור, ב.א.).

20. בסעיף 70 בכתב התביעה נטען כי נגרמה למר זיסר "עגמת נפש רבה, עד כדי פגיעה בתפקוד האישי של התובע 2 שהשפיעה במישרין ו/או בעקיפין על חיי המשפחתיים וכיום התובע 2 הינו גרוש" (ההדגשות אינן במקור, ב.א.).

21. בנסיבות אלו העריך המשיב 2, מר זיסר, את הנזקים שנגרמו לו בגין החדירה למחשב בסך של 100,000 ₪. יודגש, כי סכום זה זהה לסכום המירבי אותו רשאי בית המשפט לפסוק בגין עוולה אזרחית של פגיעה בפרטיות שנעשתה במתכוון, בלא הוכחת נזק, בהתאם לאמור בסעיף 29א(ב)(2) בחוק הגנת הפרטיות.

22. לנוכח האמור לעיל, הגעתי לכלל מסקנה כי עילת התביעה של התובע 2 הוגבלה, לפי האמור בכתב התביעה, לנזקים שנגרמו לו אך ורק מחמת הפגיעה בפרטיותו. אני סבור כי מניסוחו של פרק 4 של כתב התביעה העוסק על פי כותרתו ב"פגיעה בפרטיותו של התובע 2", לנוכח התיאור המופיע בכתב התביעה של המעשים אשר לדעתו של מר זיסר מקימים את עילת התביעה אשר הוכחתה תזכה אותו בזכות לקבלת פיצויים בגין הנזקים הנטענים על ידו, בהתחשב בכך שהסעד הנתבע בפרק זה של כתב התביעה זהה לסכום המירבי אשר ניתן לפסוק במקרה כגון זה לפי חוק הגנת הפרטיות, וכן בהתחשב גם בכך שלא נטענו על ידי מר זיסר בכתב התביעה עובדות נוספות המבססות קיומן של עוולות מסחריות שבוצעו נגדו – מכל אלה ניתן להסיק כי אין מדובר, בכל הנוגע למר זיסר באופן אישי, בתובענה המבוססת על עילות תביעה נוספות לאלו שפורטו בחוק הגנת הפרטיות.

23. מוצא אני לנכון להדגיש כי אף אם הייתה מתקבלת טענת המשיב 2 לפיה ניתן לפרש בדוחק סעיף כזה או אחר בכתב התביעה כסעיף הרומז לנזק שניתן לתלותו בעילה נזיקת עצמאית, הרי שבכתב התביעה עצמו לא פורטו היסודות העובדתיים הנדרשים לביסוס עילה שכזו, ואף לא פורט אופן חישוב נזקים אלו (ראה י' זוסמן, **סדרי הדין האזרחי**, מהדורה שביעית, עמ' 140; תקנה 16 לתקסד"א). בנוסף לכך, מר זיסר לא הגיש בקשה לתיקון כתב התביעה כך שיכלול יסודות אלו. נראה כי יפים לעניינו קביעותיו של בית המשפט העליון בע"א 154/04 **הרב אמנון יצחק נ' שרה נוימן** ([פורסם במאגרים המשפטיים], 13.2.05):

"תקנה 9(5) **לתקנות סדר הדין האזרחי** מורה, כי כתב התביעה חייב לכלול את העובדות העיקריות המהוות את עילת התובענה. משמע, **על התובע לפרט בכתב התביעה את כל העובדות הדרושות בכדי להקים עילת תביעה שלמה**. תביעה אינה מגלה עילה אם התובע לא יהא זכאי לקבלת הסעד המבוקש על ידו אפילו הוכיח את כל העובדות המפורטות בה (י' זוסמן סדרי הדין האזרחי (מהדורה שביעית, תשנ"ה) 140 (להלן - זוסמן))..."

השערותיהם של המערערים ביחס למעשי המשיבה נזכרו בצורה מעט יותר מפורשת בתשובתם לבקשת הסילוק על הסף, אך בכך אין סגי. **אין להתחשב בדברים הנאמרים מחוץ לגדרי כתב התביעה על מנת לקבוע האם הוא מגלה עילה אם לאו**. לאור כל זאת, בדין קבע בית המשפט המחוזי, כי כתב התביעה שהגישו המערערים אינו מגלה עילה ביחס למשיבה...

אכן, הלכה פסוקה היא, כי אין לנקוט צעד קיצוני של מחיקת תביעה מחמת העדר עילה אם ניתן להצילה על ידי תיקון כתב התביעה (**ע"א 831/79** ראובן וקסלמן ושות' חברה קבלנית לבניין בע"מ נ' חברת חלקה 35 בגוש 6663 בע"מ, פ"ד לה(2) 533, 543; **ע"א 796/89 עיזבון המנוח שמואל חסיד נ' עיזבון המנוח ברוך וכט, פ"ד מה(5) 558, 562**; זוסמן, 392). ברם, **כאשר התובע אינו טורח להגיש בקשה לתיקון כתב התביעה, ואינו מפרט כיצד ביכולתו לתקן את כתב התביעה באופן שזה יגלה עילה, עשוי הדבר להצדיק את מחיקת התובענה אף בלא שיותר תיקון כאמור** (ראו, **ע"א 109/84 ורבר נ' אורדן תעשיות בע"מ, פ"ד מא(1) 577, 580-581**). "(פסקאות 7 ו-9 לפסק הדין. ההדגשות אינן במקור, ב.א.).

24. משהגעתי למסקנה כי תביעתו של מר זיסר, כפי שהיא מנוסחת בכתב התביעה, הוגבלה לנזקים השונים שנגרמו לו אך ורק מחמת הפגיעה בפרטיותו, מתבקשת הכרעה בשאלה

נוספת אשר המבקשים פרטו בבקשתם לסילוק התובענה על הסף, דהיינו - האם חלה התיישנות על תביעתו של מר זיסר בגין הפגיעה בפרטיותו.

25. סעיף 8 בחוק ההתיישנות, התשי"ח-1958, קובע:

"נעלמו מן התובע העובדות המהוות את עילת התובענה מסיבות שלא היו תלויות בו ושאלו בזהירות סבירה לא יכול היה למנוע אותן, תתחיל תקופת ההתיישנות ביום שבו נודעו לתובע עובדות אלה".

26. לענין סעיף 8 בחוק ההתיישנות סבור אנוכי כי ראוי להתייחס לנאמר ברע"א 901/07 מדינת ישראל – הוועדה לאנרגיה אטומית נ' עדנה גיא-ליפל (פורסם במאגרים המשפטיים), 19.9.10. בהחלטתו בבקשת רשות ערעור זו, קבע בית המשפט העליון כדלקמן:

"הפסיקה הכירה בחשד כשקול לידיעה בכוח, ואף הנמיכה את הרף עוד יותר. גם כאשר לא נתעורר חשד אצל התובע, נבחנה השאלה האם התובע צריך היה לחשוד... סיכומו של דבר, שחשד המתעורר אצל תובע ואף חשד בכוח (צריך היה לחשוד) ייחשב כ"קצה חוט" המתחיל את מירוץ ההתיישנות ומבטל את השעיית המירוץ לפי סעיף 8..."

יש להבחין בין העובדות המהוות את עילת התביעה לבין הראיות הנדרשות להוכחת העובדות: "הוראת סעיף 8 לחוק ההתיישנות בונה עצמה על מערכת שבה 'נעלמו' מן התובע 'העובדות המהוות את עילת התובענה'. עובדות הן עובדות: אין הן לא פרשנות משפטית לדין, לא הבנת הדין ולא השגתן של ראיות להוכחת עובדות" (ע"א 3602/97 נציבות מס הכנסה ומס רכוש נ' שחר, פ"ד נו(2) 297, 316 (2001); ע"א 9670/05 גיל חברה לפיתוח ותעשיות בע"מ נ' פקיד השומה תל אביב (פורסם בנבו), 11.6.2008)). "פסקאות 47 ו-48 לפסק הדין. ההדגשות אינן במקור, ב.א.).

27. מעיון בנספחים אשר המשיבים עצמם צרפו לכתב התביעה ניתן ללמוד כי כבר בשנת 2005 ידע מר זיסר כי הוא אחד מן הנפגעים מפרשיית "הסוס הטרויאני", וכי נודע לו גם אילו קבצים הועתקו ממחשבו באמצעות התוכנה. נספח ג3 לכתב התביעה מהווה כתבת אינטרנט מאתר NFC מיום 9.6.05, בה מדווח כי מר זיסר "זומן למשטרה וזיהה שם את הקבצים הגנובים". כנספח ב' לכתב התביעה, צורף כתב האישום מיום 7.7.05. בסעיף 19 לנספח ג' של כתב האישום, מופיעה רשימה מפורטת של סוגי הקבצים אשר נלקחו ממחשבו של מר זיסר.

28. זאת ועוד: כנספח 11 לכתב התביעה צורף מכתבו של מר זיסר עצמו מיום 7.8.2005 בו הוא מבקש מפרקליטות המחוז להעביר לידיו צילום של חומרי החקירה מאחר ולטענתו החברה שהוא עומד בראשה "נפגעה מהסוס הטרויאני אשר הוחדר אליה ע"י חברת החקירות קרוכמל **בשם חברת תנה תעשיות (תמי 4)**". כנספח 31 לכתב התביעה, צורף מכתב נוסף של מר זיסר, מיום 21.11.2005, בו הוא מבקש מהפרקליטות "**חומרים שנתפסו במשרדי תמי 4**" וכן "**חומרי חקירה והודאות של אנשי תמי 4 ובכללם דני טרגן ודרור מורד**".

29. מתוך הנספחים שצורפו על ידי המשיבים לתביעתם, עולה כי כבר במהלך שנת 2005 מר זיסר סבר, או לכל הפחות חשד, כי מזמיני הפריצה למחשבו הם המבקשים או מי מטעמם. ישומה של פסיקת בית המשפט העליון כפי שהובאה לעיל, מחייב את המסקנה לפיה אף אם לא הצליח מר זיסר לגייס בעת שנודע לו על פריצת המבקשים או מי מטעמם למחשבו את מלוא הראיות הנדרשות להוכחת חשדו, הרי שאין בכך כדי לדחות את מועד תחילתו של מרוץ תקופת ההתיישנות בגין מעשים אלה.

30. אין בידי לקבל גם את טענת המשיבים לפיה מרוץ תקופת ההתיישנות מתחיל רק החל מהמועד בו מסרו הנתבעים, או חלק מהם, את הודאתם, או בתאריך עתידי בו יודו המבקשים כי אכן פנו לחוקרים, הם הנתבעים 3 ו-4, על מנת שיפרצו למחשביהם של המשיבים. כפי שכבר צויין, די בחשד לביצוע עוולה על מנת שמרוץ ההתיישנות יתחיל, ובוודאי שאין להמתין עד להודאת הנתבע ביסודות העובדתיים של התביעה, שכן יהיה בכך כדי לאיין את עקרון ההתיישנות בכל מקרה בו הנתבע לא יודה ביסודות אלו.

31. לאור המודעות, או לכל הפחות החשד, אשר היו קיימים אצל מר זיסר באשר לחלקם של המבקשים בפריצה למחשבם של המשיבים כבר בשנת 2005, **הגעתי למסקנה כי דין תביעתו האישית של מר זיסר, המבוססת על העילות הכלולות בחוק הגנת הפרטיות, להידחות על הסף מחמת התיישנות.**

ג. מסקנות

32. א. החלק בתביעתה של גל-על העוסק בפגיעה הנטענת בפרטיותה - נמחק בזאת מחוסר עילה.

ב. החלקים בכתב התביעה שעילתם מבוססת על חוק המחשבים - נמחקים בזאת מחוסר עילה.

ג. תביעתו האישית של מר זיסר אשר הגעתי לכלל מסקנה כי הינה מבוססת אך ורק על העילה הנטענת בגין הפגיעה בפרטיותו - נדחית בזאת מחמת קיומה של התיישנות ספציפית בעניין זה על פי חוק הגנת הפרטיות.

33. לנוכח נסיבותיו המיוחדות של המקרה הנוכחי, ובין היתר בהתחשב גם בעובדות נשוא כתב התביעה וסוגיית ההתיישנות - לא מצאתי לנכון ליתן צו להוצאות.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים בדואר רשום ובפקסמיליה.

ניתן היום, ט"ז חשוון תשע"א, 24 אוקטובר 2010, בהעדר הצדדים.

ב. איטל

בנימין ארמון, שופט